

A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában

MESTER GYÖRGYI

A LEGJAVÁBÓL

válogatott novellák

Budapest
2008

© 2008 Mester Györgyi

A kötet illusztrációit Keglovich Tamás Milán készítette

A könyvvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet
weboldalán:
podpress.hu/Mester-Gyorgyi

Kiadási szolgáltatások:

© 2008 Ad Librum Kft.

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanevei.

A könyv adatai:

Szerző: Mester Györgyi

Cím: A LEGJAVÁBÓL - válogatott novellák

Kiadás: PodPress

Kiadási év: 2008

ISBN: 978-963-9888-15-9

Terjedelem: 228

Méret: A5

Ár: 1990 Ft

Belvárosi duplaablak

A duplaablak két üvegtáblája, a belső, a kis repedéssel, melynek keletkezése körülményeire már senki nem emlékezett, na meg a külső, a kissé mindig poros, úgy élt egymás mellett, mint az ikrek. Egy műhelyből származtak, egyszerre illesztették őket a keretbe, s egy feladatot láttak el évtizedek óta, nevezetesen, teret nyitottak egy valaha patinás, mára ódon belvárosi bérház ötödik emeleti lakásából a külvilágra, egyidejűleg kizárták onnan a lármasan nyüzsgő, kinti világot.

Amellett, hogy csendben elvoltak, az üvegtáblák időnként – a külső szemlélő számára észrevehetetlenül – szóba is elegyedtek egymással. A belső tábla aprólékosan elmesélte, mi újság a tágas, magas belterű, öreg bútorokkal berendezett lakásban éldegélő két öreggel, a külső pedig hitelesen tudósított az utca minden napjairól.

A lakás belseje már régóta ismert volt az elbeszélésekből, a duplaablak külső tagja is tudta, hogy a kiszáradt, recsegő parkettát szintelenre fakult, kopott perzsaszőnyegek borítják, a falak sem a pizsoktól, az eltelt időtől váltak szürkévé, a sötét, fényüket veszített bútorok eresztékei nyikorognak, s a pohárszékekben mára csak a megfogyatkozott számú bögrék és tálak díszelgetek. Ez évek óta nem változott. Szívet szorítóan változott azonban e falak között lélegző élet. A két öreg gyertyája napról-napra, egyre jobban pislákol.

Így túl a nyolcvanon, mindketten korán ébredtek, számukra már hosszú volt az éjszaka, alig várták, hogy megvirradjon. Az asszony volt a frissebb, óvatosan kászálódott az ágyemelegből, s kióvakodott a hideg konyhába, hogy feltegye a kávénakvalót, egyszerű életük utolsó megmaradt luxusát. A kávé kevés tejjel, még több vízzel felelesztette, s mellé tette a karéj szikkadt kenyé-

ret. Aztán bement az öregért. Az embere már alig élt. Testi ereje rég elhagyta őt, az érszűkület mindenét behálózta. Nem tudott egyedül járni, ezért a nő átkarolta, s együtt lépegettek csendesen az étkezőbe. Az asszony kisebb darabokra tördelte a kenyeret, bögrébe rakta, megkavarta, s segített az öreg szájába kanalizni. Csendben szürcsölgettek, eddegéltek. Egy-egy szó hangzott csak el közöttük: Tudtál aludni? Keveset. Kérsz még kávé? Köszönöm. Aztán nagyokat hallgattak.

Az asszony feltámogatta az öregurat, áttipeggett vele a tágasabb nappaliba. Odavezette a kényelmes fotelhoz, leültette, eligazította a lábait, vastag plédet terített rájuk. Aztán, teendője nem lévén, visszament a konyhába. A belső ablak sosem látta, hogy ezután mit csinált, csak sejtette, hogy mivel az ebédhez még korán lett volna hozzáfogni, hát csak leült, s ölébe ejtett kézzel mélázott. Ugyanezt tette az öregúr is a fotelban, lehunytt szemmel ejtőzött. Hosszú ideig csak a nagy réz állóóra tik-takolását lehetett hallani. A békés csendben, azt hihetné az ember boldog nyugalom honolt, de nem, az elmúlás fojtott hangulata, a visszafordíthatatlanul elcsorgó idő, a neszező percek között hangtalanul szállongó gondolatok alkottak gomolygó kavalkádot a fejekben és a levegőben. . .

A külső ablak, hogy szomszédját felvidítsa, az utca eseményeire terelte a figyelmét. Kár, hogy nem látod, ragyogó, piros sportkocsi állt meg a cukrászda előtt. A szemközti iskolából megint kiszökött két kiskamasz, a közeli pékségbe igyekeznek. Az iskola kerítésén belátni, magasra száll a labda, az egyik tanteremben még tart az énekóra, vidám melódia hallatszik ki az utcára. A sarki templom felől kis csoport közeledik, a buszmegállóba tartanak. Az érkező jármű hirtelen fékez, már megint figyelmetlen volt egy járókelő.

A belső ablak érdeklődéssel hallgatta a másikat. Aztán átvette a szót. Aggódok értük, különösen az öregúrért. Néha alig hallom a lélegzetét, elfáradt. Ő már nem kíváncsi se kocsi, se labdára, se melódiára, talán csak a templomra, ahová még egyszer, majd utoljára látogatást tesz.

Az egyszerű ebédet csendben fogyasztotta el az öreg pár. Míg az asszony valószínűleg rendbe tette a konyhát, az ura csak üldögélt. A belső ablak tudta, még emlékezett, régebben ilyenkor rádiót hallgatott, még régebben átböngészte a lapokat, és az ős-időkben, néha kártyázni is leültek. Ilyenkor időnként kis évődés, vidám kacaj hallatszott. De távoli is ez az emlék, tán igaz se volt!

Alkonyodni kezdett, késő délutánra járt az idő. Az asszony bejött a konyhából, halkan tett-vett az ura körül. Ha éjszaka nem aludt, tán délután pihen egy kicsit. De milyen csendes, alig szusszan! Valamit ennie kellene. Puhán megsimítja a szendergő arcát, majd a keze után nyúl. Fogja a kezét, és egész bensőjét átjárja a rémület. Hideg, nagyon hideg. Megmozdítja, és a galambősz fej fáradtan a vállára dől. Az asszony odahúz egy széket, leül és vár. Virraszt.

A belső ablak látja ezt, és megrendül, megértette. Épp szólni akar, amikor a külső ablak ujjongva közli vele: Most jött ki az ifjú pár a templomból. Jó későre tették az esküvőt. De milyen ragyogóan fiatalok, és milyen hosszú élet áll előttük! Milyen szép is ez a világ!

Kívánj valamit, ha mersz

Harminc év, nem kevés idő egy házasságban. Ilyen hosszú ideig együtt élni valakivel, akit egykor hön kívántunk, imádtunk, és mi lett belőle mára? A test taszít, az érzelmek kihűltek, és hol van már az együttérzés, a megértés... Ez már mind a múlté.

Újsággal a kezében, olvasást mímelve, ilyen gondolatok kavargtak a fejében. A nejeire gondolt, aki az évek során jellemében megváltozott, fizikai külsejében megcsúnyult. A valamikor gusztusosan molett nő rémítően elhízott, a haja megritkult, tokáján fekete bibircsók éktelenkedett, szigorúan összezárt vékony ajka fölött sötét pihék, kezdődő bajusz körvonalaződött.

Ez még csak hagyján, hiszen a külsőnk változásáért nem állhatunk jót, na de a természete! Elhízásával egy időben, a szokásai is megváltoztak. Lelassult, lusta lett, már nem ügyelt annyira a háztartása tisztaságára. Hová lett a régi, pedáns nő? A szennyestartóból időről-időre kibuggyant a sok belégyömöszölt piszkos holmi, és ő csak várt, várt, nem fűlött a foga hozzákezdeni a mosáshoz. Talpuk alatt roszogott a konyhakőre lehullott kenyérmorzsa, zsírtól ragacsos volt a tűzhely, ujjnyomoktól feketéllett a konyhaszekrény. A mosogatóból nem folyt le a víz, na de ki törődött vele? Majd csak veszi valaki a fáradságot, és ha nem tesszik neki, megcsináltatja. A hálóban egy idő után sosem ágyazott be, és még meg is magyarázta: széthányva jobban szellőzik az ágynemű. Az előszobában hetekig nem cserélte ki a kiégett villanyégőt, inkább bebotorkált a konyháig, és ott gyújtott villanyt.

Persze mondhatnák, hogy miért reklamál, hiszen ő is ott élt vele egy lakásban, miért nem csinált ő rendet, hívott szerelőt, cserélt égőt... , de hát a kenyeret is meg kellett keresni. Valakinek el kellett szegődni, dolgozni, és megkeresni az életben maradáshoz szükséges pénzt. És ez ő volt, nem az asszony. Eladta magát, ba-

góért. Egy hatalmas áruháza raktárában kulizott, hetente hat napon át. Az árukat nem csak bevételezni, rendszeresen rakodni is kellett, munkaköréhez az adminisztráció mellett, a fizikai munka is hozzátartozott.

Esténként holtfáradtan ért haza, és akkor már nem volt kedve semmihez, az asszonyhoz sem, hát miért fáradt volna a háztartás káoszának felszámolásával. Az asszony, mint egy nagy basa, egész nap otthon terpeszkedett, rég felhagyott a munkába járással, arra hivatkozván, neki ott van a háztartás minden gondja, baja. Pedig gyerekük se volt. Mert az legalább elfogadható hivatkozás lett volna, a gyerek gondja. Nem lett. Akartak, de nem sikerült. Talán a nőiessége csődje is hozzájárult ahhoz, hogy az asszony ennyire kifordult magából?! Nem érdekelte sem a külseje, a lomposága, sem az, hogy a férje szinte már nem is nyúl hozzá. Beletörődött, megszokta. Könnyebb volt így. Az élet meg csak hömpölygött tovább, ment a maga útján. Így teltek az évek, így jutottak el idáig.

Mivel az újságot már többször átlapozta, feltűnő lett volna, ha még tovább forgatja a lapokat, úgy gondolta, inkább lemegy, jár egyet az utcán, a kellemesen enyhe, augusztusi alkonyatban. Így túl az ötvenen, kutya nélkül, furcsa volt az egyedül baktató férfi. Mások párosával sétáltak, a derekabbja meg kocogott. De ő már ezt se bánta. A fő az volt, hogy ne legyen otthon, ne lássa a nagy lomha test jövőjét, menését maga körül.

Egy parkhoz ért. Beljebb sétált, és a szökőkút melletti padra letelepedett. Újra végig gondolta előbbi eszmefuttatását. Vitriolosan kritizálta az asszonyt. De hát amit gondol róla, az mind igaz. Ez a szomorú valóság. És ő? Nem akarta magát se fényezni. Tény, ami tény, ő is megöregedett. Lehet, hogy nem szép, egy fiatal nőnek talán nem akadna meg rajta a szeme, de egy hozzávaló, középkorúnak, talán. Hiszen nem hízott el, még csak nem is kopaszodik. Persze őszül, de a bajusz férfiasabbá tette. És csendes. Nem veszekszik, még az ilyen asszonnyal sem, akivel megverte az ég. Belenyugvó, békétűrő, magát rendben tartja, még főzni is tud, bár évek óta nem próbálta. Megette, amit az asszony főzött,

és megette, amit ő főzött magának. Hiszen a társát ő választotta annak idején, a válást pedig sosem merte megpróbálni.

A szökőkút csobogó vizére meredt, és akkor a medence szélén észrevett egy kis, zöld békát. Ha most fiatal lennék, ami nem vagyok, és hinnék a mesékben, amikben nem hiszek, talán azt kívánnám, legyen nekem is egy békám, amit, ha megcsókolok, gyönyörűszép asszonnyá változik. Igaz, a mesében fordítva volt, a békából királyfi lett, na de miért ne kívánhatnék ilyet? Annyira csak nem vagyok tehetetlen, hogy még kívánni se merjek! Augusztus van, valahol biztosan lehullik éppen egy csillag, és kívánságok raja száll az ég felé. Ha én megcsókolhatnám ezt a kis békát, és átválna egy jó asszonnyá, az lenne ám a csoda!

Elmosolyodott, hogy lám, milyen gyerekes gondolatok jutnak az eszébe, a nagy, lelki nyomorúságtól. Még egy kicsit elidőzött, nézegette az egyre sötétülő, ibolyalila égboltot, de egy hulló meteort se látott. Na, ennyit a kívánságokról.

Lassan hazafelé indult. Az utca sötétebbnek tűnt a szokásosnál. Hirtelen egy nagy szélleket kiborította az egyensúlyából. Por vágódott a szemébe, s nagy csöppekben eső kezdett dobolni a járdán. Furcsának tűnt, hiszen nem is volt felhős az ég, és a csillagok is jól látszottak. Valami idegenszerű feszültség érződött a levegőben. Talán az én csodám érlelődik – gondolta.

Szinte felvillanyozódva nyomta le a lakásajtó kilincset. Zárva volt, csöngetnie kellett. Türelmetlenül, a kellenél kicsit erősebben nyomta a csengőt, annyira várta a csodát. Az ajtó kinyílt, és ott állt előtte egy... ember nagyságú béka. Óriás volt, kövér, mintha felfúvódott volna, nyakán nagy, fekete bibircsók látszott, és a szája fölött sötét bajusz körvonalazódott...

Kéz a kézben

Az omnibuszon a két kéz, véletlenül került egymás mellé.

A jármű tömve volt, egy magas, megnyerő külsejű fiatalember azonban azonnal készségesen odébb húzódott, amikor észrevette, hogy a csomagjaival szemmel láthatóan nehezen megbirkózó filigrán, szőke hölgy leülni készül a szabadon maradt, szűk kis helyre. A fiatal nő a két dobozt meg a nagy táskát a sarokba állította, remélve, senkit nem akadályoznak majd a leszállásban, hiszen neki mozdulnia sem kell, a végállomásig utazik. Mindenki hallhatta, amikor a kalauznál jegyet váltott.

A fiatal férfi kimerültnek látszott, hátradőlt, szemét becsukta, hosszú ujjú, intelligens kezét a térdére ejtette, és ott is hagyta. Úgy tűnt, könnyű, gyors álomba merült.

A kisasszony, miután elhelyezkedett az ülésen, kisimította szoknyája összegyűrődött fodrait, majd karcsú, kecses kezét ott felejtette a ruhán. Egy pillanatra gyöngyházfényű, ápolt körmű kisujja, mintegy véletlenül, hozzáért aléltnan pihenő utastársa kezéhez.

Talán ennek a rebbenő mozdulatnak köszönhetően, vagy más indíttatásból, de az erőteljes, határozott férfikéz megszólította a finomvonalú női kezét.

– Bocsásson meg, hogy bátorkodom szóba elegyedni Önnel, de olyan hosszú még az út a végállomásig. Bemutatkoznék: Bal-kéz vagyok. Na, ne tessék semmi rosszra gondolni, nem vagyok suta, vagy valami ügyefogyott, csupán balkezes a gazdám. Nálunk én csinálom mindent. Én fogom a kanalat, az írószerszámot, a balta nyelét, de ceruzát is hegyezek.

– Jobbkéz vagyok. Nem gondolja, hogy kicsit merész dolog megszólítani valakit, aki gyűrűt visel a gyűrűsujján?!

– Ó kérem, láttam én azt a gyűrűt, de úgy gondoltam, csupán egy szép darab, éke egy még díszesebb ékszernek, egy gyönyörű,

bájos kacsónak. A gyűrű még nem jelent feltétlen elkötelezettséget.

– Ebben kivételesen igaza van, és a következtetésben sem téved.

– Ne vegye tolakodásnak, ha megkérdezem, mivel foglalkozik egy ilyen finomművű, hajlékony kéz. Netán művész? Zenél?

– Találja ki. Táblára írok, pálcával mutogatok, selymes buksikat simogatok... – Biztos vagyok abban, hogy azt a pálcát körmös adására nem használja a tanárnő.

– Igaza van. A fricskát a balkéz szokta adni. Maga viszont kifejezetten sportos alkat. Milyen sportot űz? – Evezek, pingpongozok, teniszezek. És Ön?

– Gyűjtöst aprítok, ha már elfogyott, súlyokat emelek a boltból hazafelé, továbbá futni is szoktam, ha reggelente késésben vagyok a munkahelyemről. De félre a tréfával. Teniszezni szívesen megtanulnék én is. Elegáns, egyben erőteljes sportnak tartom.

– Edzőnek, azt hiszem, én is megfelelnék. Kétszer nyertem városi bajnokságot...

És így folyt tovább a beszélgetés, egészen a végállomásig. Akkor a jármű megállt. A hirtelen fékezéstől az utasok előredőlték, a fiatal, szőke hölgy csomagjai után kapva maga is majdnem leesett az ülésről. Le is pottyant volna, ha utána nem kap egy erőteljes férfikéz. De még épp idejében megragadta a törékeny csuklót, majd rögtön felajánlotta, hogy segít a leszállásnál is. A hölgy köszönte, mondván, elboldogul a továbbiakban, csak három sarokra lakik a végállomástól. Az udvarias fiatalember – biztosítva arról, hogy teljességgel ráér, nem siet sehová –, azonnal felajánlotta, hogy segít hazavinni a csomagokat. Elindultak...

Fél évvel később, új esküvői képet tűztek fel a kerületi házasságkötő terem hirdetőtáblájára. A boldogságtól ragyogó ifjú pár férfitagja, egy megnyerő külsejű, magas fiatalember hosszú ujjú, intelligens keze, úgy szorította markába a filigrán, szőke ara karcsú, kecses kézfejét, mintha azt az életben soha többé nem akarná elengedni.

LEGYEN ÖN IS SZERZŐNK!

További információ:

<http://podpress.hu/>

<http://adlibrum.hu/>

Ad Librum Kft. irodája

Porta Irodaház 5. em. 17.

1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.

Tel: (06-1) 814-2590

Tel: (06-20) 510-1558

A könyvek közvetlenül a kiadótól is megvásárolhatóak:

shop.adlibrum.hu

Könyvek kívánságra!